

Ilja Abu Madi

Vrsta: Seminarski | Broj strana: 23 | Nivo: Filološki fakultet

Ilja Abu Madi

يضاام وبأ ايلى

"Šta je pesnik? Pesnik je prorok, filozof, slikar, muzičar i sveštenik u jednom. Prorok je zato sto može svojim očima duhovnika da vidi ono sto je smrtnicima nevidljivo. Slikar je jer je sposoban da daruje verbalnom imaginacijom divan oblik onome sto vidi i čuje. Mužičar je jer može da prepozna harmoniju tamo gde mi čujemo samo haotičnu buku... Najzad, pesnik je sveštenik jer je u službi boginje Istine i Lepote."

(M. Nuajma)

Uvod.

Pored neizbežne činjenice da je arapska civilizacija izričito osobena i samosvojna, ne može se zanemariti fakat da je za nju dodir sa prosvetljenim Zapadom bio od velike važnosti. Iako su, na žalost, ti susreti Istoka i Zapada bili putem vojne sile, on je Arapima, uslovno rečeno, pricinio izvestan benefit, prvenstveno na duhovnom planu. Ova činjenica u sebi nosi očigledan paradoks, a to je da do skoro Alahom opčinjen arapski um, začaran verom koja je zabranjivala da čovek razmišlja o sebi i suprotstavlja se nečemu iznad sebe, se okreće sebi i pruža otpor sudbini, oseća i ističe pobunu kao odnos prema svetu koju i književno objektivizuje.

To je pojava XX veka kojom i počinje savremena arapska književnost ukoliko se zanemare neki pokušaji načinjeni u XIX veku u Egiptu, Libanu i Siriji. Pomenuti paradoks jos više dobija na dimenziji kada se istakne da je upravo ta, moderna ili savremena arapska književnost "iznikla" daleko od arapskog tla, u Severnoj i Južnoj Americi.

U XIX i početkom XX neka arapske teritorije potpadale u zaredom pod vlast kolonijalističkih sila (Alžir 1830, Tunis 1848, Libija 1911-1912, Sirija i Liban 1918.) koje pored nacionalnog osveščivanja, donose i tehnicka dostignuća. Jedan broj Arapa se školuje na stranim univerzitetima. Novu kulturu, donetu od strane evropskih osvajača, najlakse su prihvatili hrišćani u Libanu i Siriji, pa je upravo sa tih prostora i pokrenuta prosvetiteljska misao. Od polovine XIX veka prosvetitelji, prožeti evropskom idejom o univerzalnosti duha i obrazovanja, bave se književnošću i raznim naukama. Prosvetitelji pripremaju put prvoj generaciji zapaženih pisaca (Ahmed Šauki, Hafiz Ibrahim...). Pesnici se okreću nacionalizmu i klasičnoj poeziji i tako nastaje neoklasicizam (začetnik Mahmud al-Barudi).

Neoklasicizam, kao pravac, zenit dostiže desetih i dvadesetih godina XX veka. Ostaje u okvirima klasične poezije, daleko od realnog života i zbivanja svoga vremena. Posebno je važno da je nahda (preporod), kako Arapi nazivaju neoklasicizam, značajan zbog pojave novog roda u arapskoj književnosti tj. drame, čiji je rodonačelnik Šauki.

Desetih godina XX veka dolazi do zaoštavanja borbe izmedju modernista – ekstremista, koji zagovaraju oslanjanje na zapadnu književnost i misao i tradicionalista. "Iz tih sukoba izaćice i treća struja umerenih. Ovi poslednji će na svojim plećima izneti novi književni pravac – romantizam, ali uz veliku pomoć ekstremista, pre svega nekih iz siro – američke škole."

**----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE
PREUZETI NA SAJTU. -----**

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com